

Ilie - Numărul Doi

Caracteristici profetice

Jeff Pippenger

2023-09-27

În articolul precedent l-am identificat pe Ilie drept un simbol. În conformitate cu regulile lui William Miller, „simbolurile” pot avea mai mult de o semnificație. Prin urmare, Ilie, ca simbol, poate reprezenta, de asemenea, o parte a simbolului dublu al lui Ilie și Moise. Simbolul dublu al lui Ilie și Moise străbate întreaga carte a Apocalipsei, iar a fi nesigur cu privire la ceea ce reprezintă simbolul dublu înseamnă a fi nesigur cu privire la mesajul din cartea Apocalipsei care este desigilat chiar înainte de închiderea timpului de probă. Din acest motiv, vom aborda acum în mod specific anumite trăsături profetice care sunt atribuite simbolului lui Ilie.

Avem trei martori principali pentru a stabili acele caracteristici profetice. Acei martori sunt profetul Ilie, Ioan Botezătorul și William Miller, pe care inspirația îi identifică drept simboluri interschimbabile.

Mii au fost conduși să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicați, în duhul și puterea lui Ilie, pentru a proclama solia. Asemenea lui Ioan, Înaintemergătorul lui Isus, cei care au predicat această solie solemnă s-au simțit datori să pună securea la rădăcina pomului și să cheme oamenii să aducă roade vrednice de pocăință. Mărturia lor era menită să trezească și să influențeze cu putere bisericile și să le dezvăluie adevăratul caracter. Și, pe măsură ce răsuna solemnul avertisment de a fugi de mânia ce vine, mulți care erau membri ai bisericilor au primit solia tămăduitoare; și-au văzut abaterile și, cu lacrimi amare ale pocăinței și cu adâncă agonie a sufletului, s-au smerit înaintea lui Dumnezeu. Iar pe când Duhul lui Dumnezeu Se odihnea peste ei, au ajutat să răsunе strigătul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui.” Scrieri timpurii, 233.

Ilie, Ioan Botezătorul și Miller au primit un duh specific care le-a călăuzit și le-a definit lucrarea. Mărturia lor era "menită să trezească și să afecteze cu putere bisericile și să scoată la iveală" "adevăratul caracter" al acelor biserici. Fie că a fost în vremea lui Ahab, a lui Ioan Botezătorul sau a lui William Miller, bisericile cărora li se adresau erau toate stăpânite de o orbire laodiceană atât de adâncă și de întunecată, încât mesajul trebuia să fie la fel de direct ca a pune "securea la rădăcina pomului". El includea anunțul închiderii timpului de probă, care, în cazul lui Ioan Botezătorul, era avertizarea cu privire la "mânia" care era "pe punctul de a veni". Mesajul lui Miller de a proclama "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui" a fost, de asemenea, un avertisment cu privire la mânia ce avea să vină.

Glasul lui Ioan s-a înălțat ca o trâmbiță. Însărcinarea lui era: „Arată poporului Meu nelegiuirea lor și casei lui Iacov păcatele lor” (Isaia 58:1). Nu dobândise nicio învățătură omenească. Dumnezeu și natura îi fuseseră învățători. Dar era nevoie de unul care să pregătească calea înaintea lui Hristos, unul destul de îndrăzneț încât să-și facă auzit glasul ca profeții de odinioară, chemând națiunea degenerată la pocăință. Mesaje alese, cartea a doua, 148.

Ilie a poruncit ca generația sa să aleagă, în ziua aceea, cui aveau să slujească: lui Dumnezeu sau lui Baal, iar acea generație nu a dat niciun răspuns, ceea ce echivalează cu alegerea lui Baal.

Niciodată nu a existat o mai mare nevoie de avertizări și mustrări credincioase și de o abordare temeinică, fără ocolișuri, decât chiar în acest timp. Satana a coborât cu mare putere, știind că timpul lui este scurt. El inundă lumea cu basme plăcute, iar poporului lui Dumnezeu îi place să i se spună lucruri măgulitoare. Păcatul și nelegiuirea nu sunt urâte. Mi s-a arătat că poporul lui Dumnezeu trebuie să facă eforturi mai ferme, hotărâte, pentru a respinge întunericul care înaintea. Lucrarea pătrunzătoare a Duhului lui Dumnezeu este necesară acum ca niciodată. Amorteala trebuie scuturată. Trebuie să ne trezim din letargia care se va dovedi pierzarea noastră, dacă nu i ne împotrivism. Satana are o influență puternică, stăpânitoare asupra minților. Predicatorii și poporul sunt în pericol să fie găsiți de partea puterilor întunericului. Acum nu mai există o poziție neutră. Suntem cu toții, în chip hotărât, ori de partea dreptății, ori de partea răului. A spus Hristos: «Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine risipește.» Mărturii, volumul 3, 327.

Ioan a numit neamul degenerat din istoria sa „o generație de vipere”. Milleriții au identificat în cele din urmă neamul degenerat din istoria lor drept fiicele Babilonului. Fie că vorbim de Ilie, de Ioan sau de Miller, niciunul dintre cei trei nu a fost teolog. Toți au fost chemați din rândurile obișnuite ale vieții.

Adevărul așa cum este în Isus, așa cum a fost proclamat de El când a fost învăluit de norul pufos, este veritate și adevăr în vremea noastră și va înnoi la fel de sigur mintea celui ce-l primește, precum a înnoit minți în trecut. Hristos a declarat: „Dacă nu-i ascultă pe Moise și pe Proroci, nici nu se vor lăsa convinși, chiar dacă ar învia cineva din morți.” (Luca 16:31).

Ca popor, trebuie să pregătim calea Domnului, sub călăuzirea suverană a Duhului Sfânt, pentru răspândirea Evangheliei în puritatea ei. Șuvoiul apei vii trebuie să se adâncească și să se lărgască în cursul său. Pe toate câmpurile, de aproape și de departe, oamenii vor fi chemați de la plug și din ocupațiile comerciale mai obișnuite din domeniul afacerilor, care preocupă în mare măsură mintea, și vor fi instruiți în asociere cu oameni care au avut experiență — oameni care înțeleg adevărul. Prin lucrările cele mai minunate ale lui Dumnezeu, munți de dificultăți vor fi înlăturați și aruncați în mare. Să lucrăm ca aceia care au cunoscut virtutea adevărului așa cum este în Isus.

În această perioadă va avea loc o serie de evenimente care vor arăta că Dumnezeu este Stăpânul situației. Adevărul va fi proclamat într-un limbaj clar, neechivoc. Cei ce predică adevărul se vor strădui să-l dovedească printr-o viață bine rânduită și printr-o purtare evlavioasă. Iar pe măsură ce vor face aceasta, vor deveni puternici în susținerea adevărului și în a-i da aplicarea certă pe care Dumnezeu i-a dat-o.

Când bărbații care au cunoscut și au predat adevărul se abat către înțelegerea omenească și împart minților înșelate propria lor porție de basme, a sosit ceasul ca aceia care au fost odinioară lucrători în lucrarea evanghelistică, dar care au fost atrași în administrarea restaurantelor, magazinelor de alimente și a altor ramuri de activitate comercială, să intre în rânduială, să-și studieze cu sârguință Bibliile și, cu Cuvântul lui Dumnezeu în mână, să împartă

adevărul biblic, hrana spirituală, în cooperare cu îngerii cerești. Această lucrare cheamă acum cu glas tare lucrători rânduți de Dumnezeu. Atotputernicia va spune atunci munților de dificultăți: Mută-te și aruncă-te în mare. Paulson Collection, 73, 74.

Ilie, Ioan și Miller au fost, și prin urmare reprezintă, oameni chemați din „ocupații” „mai obișnuite”, căci „bărbații” care odinioară învățaseră adevărul, în cele din urmă, „se abat spre înțelegerea omenească și împart minților înșelate propria lor porție de basme”. Oamenii de rând care sunt chemați vor oferi „aplicarea sigură” a profetiei biblice, așa cum „Dumnezeu a dat-o”. De două ori, în pasaj, Sora White a identificat „munții” drept „munți ai dificultăților”. Lucrarea acestor oameni includea nivelarea „fiecărui munte”. Lucrarea împlinită de oamenii de rând care au fost chemați de la plugul împrejurărilor umile reprezintă lucrarea de identificare a metodologiei biblice corecte, în contrast cu porțiile de basme omenești care sunt servite de teologii vremii.

Lucrarea lui Ioan Botezătorul și lucrarea celor care, în zilele din urmă, se ridică în duhul și puterea lui Ilie pentru a trezi poporul din apatia lor sunt, în multe privințe, aceleași. Lucrarea lui este o prefigurare a lucrării care trebuie împlinită în acest veac. Hristos urmează să vină a doua oară ca să judece lumea în dreptate. Trimișii lui Dumnezeu, care poartă ultimul mesaj de avertizare ce trebuie dat lumii, trebuie să pregătească calea pentru a doua venire a lui Hristos, așa cum Ioan a pregătit calea pentru prima Sa venire. În această lucrare pregătitoare, «orice vale va fi înălțată și orice munte va fi coborât; cele strâmbe vor fi îndreptate, iar locurile aspre, netezite», căci istoria urmează să se repete, și încă o dată «slava Domnului se va descoperi și tot trupul o va vedea laolaltă; căci gura Domnului a grăit». Southern Watchman, 21 martie 1905.

Trăsăturile celor trei reformatori, pe care Isaia le-a identificat, sunt acestea: orice vale va fi înălțată, orice munte va fi coborât, ceea ce este strâmb va fi îndreptat, iar locurile aspre vor fi netezite. Calea Domnului, care este pregătită prin înălțarea văilor, coborârea munților și îndreptarea celor strâmbe și netezirea locurilor aspre, este aceea a vechilor cărări.

Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, îndreptați în deșert un drum pentru Dumnezeul nostru. Orice vale va fi înălțată și orice munte și deal vor fi coborâte; ceea ce este strâmb va fi îndreptat, iar locurile aspre vor fi netezite. Și slava Domnului se va descoperi, și tot trupul o va vedea laolaltă, căci gura Domnului a vorbit. Isaia 40:3-5.

Când iudeii cavilatori l-au întrebat pe Ioan Botezătorul dacă era Ilie cel ce avea să vină, el a răspuns că nu era, dar apoi s-a identificat cu pasajul din Isaia.

Și aceasta este mărturia lui Ioan, când iudeii au trimis din Ierusalim preoți și leviți ca să-l întrebe: Cine ești tu? Iar el a mărturisit și n-a tăgăduit; a mărturisit: Nu sunt eu Hristosul. Și l-au întrebat: Atunci ce ești? Ești tu Ilie? El a zis: Nu sunt. Ești tu Proorocul? Și a răspuns: Nu. Atunci i-au zis: Cine ești? ca să dăm răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși? El a zis: Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Îndreptați calea Domnului, precum a zis proorocul Isaia. Ioan 1:19-23.

Pregătirea «căii Domnului» identifică metodologia pe care îngerii l-au călăuzit pe Miller să o înțeleagă și să o aplice, în vederea pregătirii înțelegerii biblice a «căii» pe care oamenii trebuiau să

umblă. Fiecare «munte» urma să fie coborât, căci munții profetiei biblice reprezintă adevăruri care, la prima vedere, par prea dificile de înțeles. Înțelegerea muntelui sfânt slăvit din Daniel capitoul unsprezece, versetul patruzeci și cinci, pe care împăratul de la miazănoapte caută să-l cucerească, se dobândește prin identificarea mai întâi a muntelui sfânt slăvit literal din Ierusalim, care definește profetic muntele sfânt slăvit spiritual. Pentru a explica muntele identificat drept Armagedon, care înseamnă «muntele Meghido», trebuie mers la Meghido literal. Greutățile profetice care sunt prezentate ca fiind dificile sunt înlăturate atunci când se aplică principiul potrivit căruia începutul unui lucru ilustrează sfârșitul acelui lucru.

Metodologia pe care o reprezintă Isaia, la care face referire Ioan și pe care o expune Miller, înalță orice vale. Fie că este vorba de „Valea vedeniei” din Isaia douăzeci și doi, de „Valea oaselor moarte” din Ezechiel sau de „Valea lui Iosafat” din cartea lui Ioel, metodologia întemeiată pe înțelegerea corectă a caracterului lui Hristos, așa cum este El reprezentat ca Palmoni, Minunatul Numărător, în istoria milerită, sau ca Alfa și Omega, lingvistul minunat, în istoria noastră, este cea care înalță adevărurile profetice reprezentate în „văile” Cuvântului lui Dumnezeu.

Lucrurile strâmbe care trebuie îndreptate și locurile aspre care sunt netezite reprezintă lucrarea de corectare a obiceiurilor și tradițiilor folosite de o preoțime laodiceană pentru a-și susține bucatele lor otrăvite de basme. Lucrarea lui Ilie este identificată în mod specific ca reprezentând metodologia biblică corectă, în opoziție cu basmele teologilor și ale preoților. Acea lucrare este împlinită de „oameni de rând”, nu de preoții și teologii învățați. În trăsăturile profetice ale acestor trei martori se află și simplul fapt că Ilie cel ce va veni va fi un bărbat.

Acea observație ar putea părea nesemnificativă, dar, întrucât teologii Adventismului caută să-și susțină basmele, ei au preluat un pasaj din scrierile Sorei White, în care ea vorbește la timpul viitor despre un bărbat care avea să vină în duhul și puterea lui Ilie, au adăugat propriul lor basm explicativ și insistă că Sora White se referea la ea însăși.

Prorocia trebuie să se îplinească. Domnul spune: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului.” Trebuie să vină cineva în duhul și puterea lui Ilie, [A se vedea anexa.] iar când se va arăta, oamenii pot spune: „Ești prea plin de râvnă, nu tâlcuiești Scripturile în chip cuvenit. Lasă-mă să-ți spun cum să-ți propovăduiești solia.”

Sunt mulți care nu pot deosebi între lucrarea lui Dumnezeu și cea a omului. Vă voi spune adevărul așa cum mi-l încredințează Dumnezeu și vă spun acum: dacă veți continua să căutați pricină și să aveți un duh de dezbinare, nu veți cunoaște niciodată adevărul. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Mai am încă multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta.” Ei nu erau în stare să prețuiască lucrurile sfinte și veșnice; dar Isus a promis să trimită Mângâietorul, care avea să-i învețe toate lucrurile și să le aducă aminte de toate câte le spusese El.

Fraților, nu trebuie să ne bizuim pe om. „Încetați să vă mai încredeți în om, a cărui suflare este în nările lui; căci ce preț are el?” Trebuie să atârnați neputincioasele voastre suflete de Isus. Nu se cuvine să bem din izvorul din vale când este un izvor în munte. Să părăsim pâraiele de jos; să venim la izvoarele de sus. Dacă este un punct al adevărului pe care nu-l înțelegeți, asupra

căruia nu sunteți de acord, cercetați, comparați Scriptura cu Scriptura, săpați puțul adevărului adânc în mina Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să vă așezați pe voi înșivă și opiniile voastre pe altarul lui Dumnezeu, să îndepărtați ideile preconceptuate și să lăsați Duhul cerului să vă călăuzească în tot adevărul. Testimonies to Ministers, 475, 476.

Cineva urmează să vină în duhul și puterea lui Ilie: Aceste cuvinte au fost aplicate în mod greșit de către unii unui anumit individ despre care se credea că va apărea cu un mesaj profetic ulterior vieții și lucrării doamnei White. Cele trei paragrafe care alcătuiesc acest articol intitulat „Let Heaven Guide” reprezintă doar o mică parte dintr-o cuvântare ținută de Ellen White la Battle Creek, Michigan, în dimineața zilei de 29 ianuarie 1890. Când aceasta a fost publicată în Review and Herald din 18 februarie 1890, purta titlul „How to meet a Controverted Point of Doctrine.” Alte extrase, preluate din acest articol și folosite în mare parte pentru a completa anumite pagini ale acestui volum, pot fi găsite la paginile 23, 104, 111, 119, 158, 278 și 386. Articolul a fost reprodus în întregime în Selected Messages 1:406–416, iar partea care constituie extrasul intitulat „Let Heaven Guide” apare la paginile 412 și 413. Când articolul este citit în întregime, devine evident că Ellen White, în această afirmație făcută la puțin peste un an după Conferința de la Minneapolis, către un grup din Battle Creek, vorbea despre propria ei lucrare. Unii deveniseră critici față de lucrarea ei. Observați că, în paragraful anterior celui care apare în acest volum la pagina 475, Ellen White afirmă:

„Ar trebui să ajungem într-o stare în care orice deosebire să se topească. Dacă socot că am lumină, îmi voi împlini datoria de a o prezenta. Să presupunem că m-aș consulta cu alții cu privire la mesajul pe care Domnul ar voi să-l dau poporului: s-ar putea ca ușa să fie închisă, astfel încât lumina să nu ajungă la cei cărora Dumnezeu o trimisese. Când Isus a intrat călare în Ierusalim, «toată mulțimea ucenicilor a început să se bucure și să-L laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate lucrările mărețe pe care le văzuseră, zicând: Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului; pace în cer și slavă în cele preainalte». Și unii dintre fariseii din mulțime I-au zis: «Învățătorule, muștră-Ți ucenicii». Iar El, răspunzând, le-a zis: «Vă spun că, dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga îndată» (Luca 19:37-40).”

Iudeii au încercat să zădărnicească proclamarea mesajului care fusese profetit în Cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi ea face din nou trimitere la propria ei experiență:

'Profeția trebuie să se îplinească. Domnul spune: "Iată, vă voi trimite pe Ilie, prorocul, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului" (Maleahi 4:5). Cineva urmează să vină în duhul și puterea lui Ilie, iar când se va arăta, oamenii ar putea spune: "Ești prea zelos, nu interpretezi Scripturile în chip cuvenit."-Solii alese, volumul 1, 412.

Faptul că ea se referea la propria experiență reiese de asemenea din paragraful următor, în care ea declară:

'Voi spune adevărul precum mi-l dă Dumnezeu....' Apendice la Mărturii către slujitori.

Faptul că Ellen White a trebuit să combată basmele teologilor și conducătorilor din epoca ei nu constituie nicio dovadă că ea se identifica pe sine drept „omul” care avea să vină în viitor în duhul

și puterea lui Ilie. Unde este vreo dovadă că numeroșii opozanți ai lui Ellen White din cadrul adventismului atacau metoda de aplicare biblică pe care ea a folosit-o? Când i s-a spus vreodată: „nu interpretezi Scripturile în mod corect”? Ea afirmă limpede că la sfârșitul lumii va exista o mișcare de oameni care va fi împuternicită de duhul și puterea lui Ilie, și nu există nicio cale legitimă de a sugera că ea a considerat că acea mișcare a strigătului de mare glas al soliei îngerului al treilea avea loc în vremea când ea a profetizat despre manifestarea viitoare a puterii lui Ilie. Teologii adventiști laodiceeni ar dori să-și facă turma să creadă că Sora White „făcea trimitere” la „propria ei experiență” ca împlinire a profeției despre Ilie, care urma să fie trimis înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului.

Iată, vă voi trimite pe Ilie, prorocul, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. Maleahi 4:5.

Una dintre trăsăturile profetice ale lui Ilie, ca simbol, este că el prezintă o metodologie biblică ce se opune basmelor unei preoții care propagă basmele obiceiurilor și tradițiilor. Lucrarea lui de pregătire a căii (aceasta este calea, umblați pe ea) este împlinită prin metodologia biblică ce se opune învățăturilor unei preoții corupte. Iar potrivit mărturiei celor trei—Ilie, Ioan Botezătorul și Miller—împreună cu mărturia Sorei White cu privire la apariția atunci încă viitoare a lui Ilie, el va fi bărbat, nu femeie. Când metodologia lui Palmoni și a lui Alfa și Omega este înțeleasă corect, ea este recunoscută nu pur și simplu ca un set de reguli biblice pentru interpretarea Scripturilor, ci ca o transcriere a caracterului lui Hristos, care este slava Sa.

Și slava Domnului se va descoperi, și toată făptura o va vedea laolaltă; căci gura Domnului a grăit. Isaia 40:5.

Însuși caracterul lui Hristos este reprezentat de metodologia ce urmează a fi aplicată în înțelegerea Cuvântului Său, căci El este Cuvântul.

Legea lui Dumnezeu din sanctuarul ceresc este marele original, din care preceptele înscrise pe tablele de piatră și consemnate de Moise în Pentateuh au fost o redare infailibilă. Cei care au ajuns la înțelegerea acestui punct important au fost astfel conduși să vadă caracterul sacru, neschimbător al legii divine. Au văzut, ca niciodată înainte, forța cuvintelor Mântuitorului: "Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nicio iotă, nicio frântură de slovă nu va trece nicidecum din Lege." Matei 5:18. Legea lui Dumnezeu, fiind o revelație a voii Sale, o transcriere a caracterului Său, trebuie să dăinuie în veci, "ca un martor credincios în cer." Nicio poruncă nu a fost anulată; nicio iotă, nicio frântură de slovă nu a fost schimbată. Spune psalmistul: "În veac, Doamne, Cuvântul Tău este așezat în ceruri." "Toate poruncile Lui sunt temeinice. Ele stau tari în veci de veci." Psalmii 119:89; 111:7, 8. Marea Luptă, 434.

Așa cum Cele Zece Porunci constituie o transcriere neschimbătoare a caracterului lui Hristos, tot astfel și regulile interpretării profetice constituie o transcriere a caracterului Său.

Se cuvine să știm noi înșine în ce constă creștinismul, ce este adevărul, care este credința pe care am primit-o, care sunt regulile Bibliei - regulile care ne-au fost date de cea mai înaltă Autoritate. Sunt mulți care cred fără un temelie pe care să-și sprijine credința, fără dovezi suficiente privitoare la adevărul lucrului în cauză. Dacă li se prezintă o idee care se

armonizează cu propriile lor opinii preconcepute, sunt îndată gata s-o accepte. Nu raționează de la cauză la efect, credința lor nu are o temelie adevărată, iar în vremea încercării vor constata că au zidit pe nisip.

Cel ce se mulțumește cu propria sa cunoaștere prezentă, imperfectă, a Scripturilor, socotind aceasta suficientă pentru mântuirea lui, se complace într-o amăgire fatală. Sunt mulți care nu sunt temeinic înzestrați cu argumente scripturale, pentru a putea discerne eroarea și a condamna toată tradiția și superstiția care au fost prezentate drept adevăr. Satana a introdus propriile sale idei în închinarea adusă lui Dumnezeu, ca să corupă simplitatea Evangheliei lui Hristos. Un număr mare dintre cei care pretind că cred adevărul prezent nu știu ce constituie credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna—Hristos în voi, nădejdea slavei. Ei cred că apără vechile jaloane, dar sunt căldicei și indiferenți. Nu știu ce înseamnă să-și îndeplinească în propria lor experiență adevărata virtute a dragostei și a credinței și s-o posede. Nu sunt cercetători serioși ai Bibliei, ci sunt leneși și nepăsători. Când apar deosebiri de opinie cu privire la pasaje din Scriptură, aceia care nu au studiat cu un scop și nu sunt hotărâți în privința a ceea ce cred se abat de la adevăr. Se cuvine să imprimăm tuturor necesitatea cercetării stăruitoare a adevărului divin, pentru ca ei să știe că, într-adevăr, știu care este adevărul. Unii pretind că au multă cunoaștere și se simt mulțumiți cu starea lor, când nu au mai mult zel pentru lucrare, nici mai multă dragoste arzătoare pentru Dumnezeu și pentru sufletele pentru care a murit Hristos, decât dacă nu L-ar fi cunoscut niciodată pe Dumnezeu. Nu citesc Biblia pentru a-și însuși măduva și grăsimea ei pentru propriile lor suflete. Nu simt că este glasul lui Dumnezeu care le vorbește. Dar, dacă vrem să înțelegem calea mântuirii, dacă vrem să vedem razele Soarelui neprihănirii, trebuie să studiem Scripturile cu un scop, căci făgăduințele și profețiile Bibliei revărsă raze limpezi de slavă asupra planului divin de răscumpărare, ale cărui mărețe adevăruri nu sunt înțelese limpede. Materialele din 1888, 403.

A fi cu adevărat creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos. Pasajul afirmă că "ar trebui să știm pentru noi înșine ce constituie creștinismul". El spune că "ar trebui să știm" "ce este adevărul". "Ar trebui să știm" "care este credința pe care am primit-o". Ar trebui să știm "care sunt regulile Bibliei - regulile care ne-au fost date de cea mai înaltă autoritate". A fi asemenea lui Hristos presupune cunoașterea regulilor Bibliei care ne-au fost date de cea mai înaltă autoritate. Fără acele reguli nu putem fi asemenea lui Hristos, căci regulile date de cea mai înaltă autoritate sunt o transcriere a caracterului Său.

O altă caracteristică a lui Ilie este lucrarea de pregătire a căii pentru Solul legământului. Ilie reprezintă lucrarea care se săvârșește într-o istorie în care un fost popor ales este lăsat deoparte și, concomitent, are loc alegerea unui nou popor ales. Această istorie reprezintă un proces de purificare care dă naștere unui popor înfățișat ca o jertfă curată, în contrast cu fostul popor ales necurat.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați, chiar Solul legământului, pe care-L doriți; iată, vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? Și cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va ședea ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca aurul și ca

argintul, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de demult și ca în anii de odinioară. Maleahi 3:1-4.

Ioan Botezătorul a pregătit calea pentru ca Hristos să vină deodată și să-Și curățească Templul. Curățirea Templului la începutul și la sfârșitul slujirii lui Hristos a fost o împlinire a capitolului trei din Maleahi. Ioan a fost solul care a pregătit calea pentru ca solul legământului să-i curățească pe fiii lui Levi.

În curățirea templului, Isus Își anunța misiunea de Mesia și intra în lucrarea Sa. Templul acela, ridicat ca lăcaș al Prezenței Divine, fusese rânduit să fie o lecție ilustrativă pentru Israel și pentru lume. Din veacuri veșnice, scopul lui Dumnezeu a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul strălucitor și sfânt până la om, să fie un templu pentru locuirea launtrică a Creatorului. Din pricina păcatului, omenirea a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și pângărită de rău, inima omului nu mai oglindea slava Ființei Divine. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul Cerului este împlinit. Dumnezeu locuiește în omenire, iar prin harul mântuitor inima omului devine din nou templul Său. Dumnezeu a rânduit ca templul din Ierusalim să fie o mărturie neîncetată a înaltei meniri deschise fiecărui suflet. Dar iudeii nu înțeleseseră semnificația clădirii de care erau atât de mândri. Nu se predaseră ca temple sfinte ale Duhului Divin. Curțile templului din Ierusalim, pline de zarva unui negoț profan, reprezentau mult prea fidel templul inimii, pângărit de prezența patimilor senzuale și a gândurilor necurate. Curățind templul de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus Și-a anunțat misiunea de a curăți inima de întinarea păcatului, de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele care corup sufletul. "Domnul, pe care Îl căutați, va veni deodată la templul Său, chiar Solul legământului, pe care Îl doriți; iată, El va veni, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? și cine va sta în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia înălbitorilor; și El va ședea ca un topitor și curățitor al argintului; El îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și ca pe argint." Maleahi 3:1-3. Dorința veacurilor, 161.

Ioan Botezătorul a fost solul care a pregătit calea pentru ca Hristos să vină deodată și să-Și curețe templul, iar William Miller a împlinit aceeași lucrare de pregătire pentru ca Hristos să vină deodată în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Ioan și Miller au prefigurat curățirea reprezentată de Maleahi, care acum se împlinește în istoria noastră prezentă.

Profetul spune: „Am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu mare putere, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor” (Apocalipsa 18:1,2). Aceasta este aceeași

solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, „pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei” (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin? — Învățăturile ei false. Ea a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului din a patra poruncă și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe rătăcirii înrudite ea le-a răspândit pretutindeni, „învățând ca învățături poruncile oamenilor” (Matei 15:9).

Când Isus Și-a început lucrarea publică, El a curățit Templul de profanarea sa sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale a fost a doua curățire a Templului. Astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei" (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul cel tare al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas, zicând: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei" (Apocalipsa 18:4, 5). Solii alese, cartea 2, 118.

Cele două curățiri ale templului din lucrarea lui Hristos și cele două curățiri ale templului din istoria millerită au fost împliniri ale capitoului al treilea din Maleahi și prefigurează cele două curățiri ale templului care au început la 11 septembrie 2001, când marile clădiri ale orașului New York au fost aruncate la pământ de o atingere a lui Dumnezeu, iar îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât ca să lumineze pământul cu slava lui. Între altele, aceasta infirmă basmele servite de teologii laodiceeni ai Adventismului, care susțin că Ellen White a fost profetul Ilie care avea să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. Curățirea templului care are loc atunci când coboară îngerul din Apocalipsa optsprezece a început la optzeci și șase de ani după ce Ellen White a fost așezată la odihnă.

Ioan Botezătorul și ucenicii săi, Miller și milleriții, precum și Future for America, reprezintă solii care pregătesc calea pentru ca Solul legământului să vină deodată în Templul Său și să-l curățească de profanarea sacrilegă.

Ilie, ca simbol, reprezintă un om. El reprezintă un om chemat din condiția obișnuită a vieții și nu un teolog sacerdotal. Lucrarea lui prezintă metodologia biblică corectă, adică regulile date de Autoritatea supremă. Lucrarea lui se află în confruntare cu metodologia preoției laodiceene actuale, a basmelor, obiceiurilor și tradițiilor. El pregătește calea pentru un proces de curățire care ridică un nou popor ales din rămășițele unui popor ales care este lăsat deoparte. Procesul de curățire este plasat în contextul producerii sale pe neașteptate.

Ilie reprezintă, de asemenea, o slujire și o lucrare stabilite în mod specific de Dumnezeu și identificate ca fiind slujirea exclusivă a lui Dumnezeu.

Vom demonstra acest lucru în articolul următor, în cadrul istoriei milleriților.

Și s-a întâmplat, la vremea aducerii jertfei de seară, că Ilie, prorocul, s-a apropiat și a zis: Doamne, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel, să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, și că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut după cuvântul Tău. 1 Împărați 18:36.